

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 107/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Česká republika, a [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpených soukeník – štrpka s. r. o., Strážnická 8141/5, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1C/21/2020 a jeho uzneseniu č. k. 1C/21/2020-581 z 2. októbra 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. Vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1C/21/2020-581 z 2. októbra 2025 **o d k l a d á** do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. októbra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v záhlaví označenom konaní okresného súdu a jeho uznesením z 2. októbra 2025. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú, aby im ústavný súd priznal finančné zadostučinenie 825 eur každému a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v konaní sp. zn. 1C/21/2020 o určení, že dôvody vydedenia žalobkyne nie sú dané, o určení neplatnosti časti závetu a o určení neplatnosti vydedenia rozsudkom z 9. februára 2024 žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobkyni priznal náhradu trov konania proti sťažovateľom ako žalovaným. Tento rozsudok okresného súdu bol na odvolanie sťažovateľov potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Co/61/2024-542 z 11. júna 2025 právoplatným 31. júla 2025 s tým, že žalobkyni bola prizná plná náhrada trov odvolacieho konania.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 1C/21/2020-566 z 23. septembra 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom boli sťažovatelia zaviazaní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy konania 4 915,96 eur spočívajúce v odmene advokáta 3 398,06 eur za vykonané úkony právnych služieb (celkovo za 19 úkonov) a k tomu zodpovedajúci režijný paušál 227,11 eur a daň z pridanej hodnoty 833,79 eur. Súd priznal žalobkyni aj náhradu za uhradený poplatok zo žaloby a za poplatok z odvolania v sume dvakrát po 228,50 eur. Naopak, súd nepriznal náhradu za tri písomné podania a im predchádzajúce tri ďalšie porady s klientom (6 úkonov) s odôvodnením, že ich nepovažoval za účelné úkony právnej služby.

4. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovatelia podali 29. septembra 2025 sťažnosť, ktorej sudkyňa napadnutým uznesením z 2. októbra 2025 čiastočne vyhovelá, sťažovateľov zaviazala spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy konania 4 486,80 eur a vo zvyšnej časti sťažnosť zamietla.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia tvrdia, že okresný súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania podľa § 251 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku postupoval nesprávne, nezákonne a arbitrárne, keď dostatočne neskúmal účelnosť vynaložených trov konania uplatnených žalobkyňou v časti týkajúcej sa ôsmich konkrétnych porád. Okresný súd priznal náhradu trov bez toho, aby tieto boli odôvodnené a preukázané. K podaniu, ktorým si právny zástupca žalobkyne vyčíslil trovy konania, boli pripojené záznamy z jednotlivých poradách preukazujúcich ich uskutočnenie, pričom v nich nebolo špecifikované, čoho sa týkali. Sťažovateľom nie je zrejmé, čo bolo obsahom týchto porád, aký bol ich dôvod a účel v kontexte konkrétneho stavu konania, príp. aké nové závery a pokyny z nich boli vôbec spôsobilé ovplyvniť ďalší úkon právneho zástupcu žalobkyne v konaní, a podľa nich to dostatočne nevysvetlil ani okresný súd.

6. Uvádzajú, že už vyšší súdny úradník priznal žalobkyni náhradu trov konania aj za osem ďalších porád s klientom, konkrétne vykonaných 8. septembra 2020, 25. marca 2022, 10. mája 2022, 7. júla 2022, 8. septembra 2022, 1. decembra 2023, 5. februára 2024 a 25. apríla 2024, pričom ale nepriznal náhradu za tri ďalšie porady (vykonané 8. februára 2021, 10. marca 2021 a 17. septembra 2021), dôvodiac okrem iného aj tým, že v záznamoch nie je nikde uvedený predmet porady. Keďže sa porady uskutočnili vždy pred písomným podaním vo veci a pred každým pojednávaním, súd si spojil konkrétnu poradu s nasledujúcim podaním, a v prípade písomného podania z 11. februára 2021, 14. marca 2021 a 20. septembra 2021 odmenu z tam uvedených dôvodov nepriznal.

7. Sťažovatelia sa domnievajú, keďže žalobkyňa si vo vyčíslení trov konania uplatnila aj odmenu za porady s advokátom, ktoré boli vykonané v odvolacom konaní, že tieto boli úplne zbytočné a nemali žiaden vplyv na právne posúdenie veci. Podľa názoru sťažovateľov neboli tieto porady s advokátom účelné a pre odvolacie konanie nevyhnutné.

8. Poukazujúc na svoju argumentáciu uvedenú už v sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom, a zdôrazňujúc, že ústavný súd v obdobnom prípade (II. ÚS 264/2025) nevzhladol protiústavnosť, ak všeobecný súd nepriznal náhradu za ďalšie porady s klientom práve

preto, že neboli nijako špecifikované, sťažovatelia tvrdia, že v napadnutom uznesení absentuje riadne zdôvodnenie a reakcia na tieto ich námietky.

9. Zdôrazňujú, že ďalšie porady s klientom sú účelné iba za situácie, ak v konaní dôjde k mimoriadnym okolnostiam, ktoré si advokát a klient potrebujú ozrejmiť a prekonzultovať. Formuláciu okresného súdu, že „*podania vo veci samej a súdne pojednávania, ktoré po takýchto poradách nasledovali, boli vždy plné veľmi osobných a intímnych informácií, ktoré sa týkali strán sporu, predmetného poručiteľa a samotného predmetu sporu*“ a „*právny zástupca žalobcu nemohol disponovať všetkými takýmito informáciami bez toho, aby sa bol býval stretol so svojím klientom a tento mu musel tieto informácie odovzdať, aby mohli byť právnym zástupcom použité v právnom kontexte*“, sťažovatelia považujú za všeobecnú a založenú na pocitových úvahách konajúcej sudkyne, keďže zo záznamov z porád predložených právnym zástupcom žalobkyne nevedno, čo vlastne bolo ich predmetom. Prijatý záver okresného súdu založený na domnienke o účelnosti uskutočnených porád označujú za svojvoľnosť v postupe súdu.

10. Namietajú aj „*expresnú rýchlosť*“, s akou sudkyňa o ich sťažnosti rozhodla, keď napadnuté uznesenie bolo vydané do troch dní od doručenia ich sťažnosti, a zároveň poukazujú na to, že ich sťažnosť nebola zaslaná žalobkyni na vyjadrenie a im bolo upreté aj právo na priznanie náhrady trov sťažnostného konania. Tvrdia, že už vyšší súdny úradník neskúmal účelnosť predmetných výdavkov za osem ďalších porád s advokátom, ktoré navyše neboli ani preukázané, a priznal za nich žalobkyni trovy právneho zastúpenia len na základe ich vyčíslenia a v súvislosti s nasledujúcim podaním, resp. pojednávaním bez preukázania ich účelnosti a nevyhnutnosti, a sudkyňa toto pochybenie nenapravila. Keďže sudkyňa bez racionálnych dôvodov ignorovala argumenty sťažovateľov uvedené v ich sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, porušila aj ich právo na riadne, presvedčivé a zákonné súdne rozhodnutie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K ústavnej sťažnosti:

11. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľov, že okresný súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania porušil ich v bode 1 uvedené práva v dôsledku nesprávnosti, arbitrárnosti a nezákonnosti napadnutého uznesenia.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľov na ďalšie konanie v celom rozsahu, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

14. V konaní o prijatej ústavnej sťažnosti ústavný súd následne rozhodne aj o ďalších požiadavkách sťažovateľov uplatnených v petite ústavnej sťažnosti.

III.2. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

15. Sťažovatelia sa osobitným návrhom podľa § 129 zákona o ústavnom súde domáhajú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu z dôvodu, že žalobkyni sa nemala priznať výška náhrady trov konania 1 650,98 eur, a nie je spravodlivé ani zákonné, aby túto sumu mali uhradiť a trpieť prípadnú exekúciu vzhľadom na nimi prezentovaný nezákonný a protiústavný stav. Podľa ich názoru ujma, ktorá im hrozí v podobe podania návrhu na vykonanie exekúcie, je oveľa väčšia, než môže utrieť žalobkyňa.

16. Po predbežnom prieskume podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia svojou argumentáciou ozrejmili dôvodnosť odkladu vykonateľnosti namietaného uznesenia, a preto ústavný súd tomuto návrhu vyhovel a rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľov (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu